

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **J. P.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2021, č. j. 080628/2021/KUSK-OLPPS/KLU,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rakovník (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 5. 2021, č. j. MURA/21736/2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil z nedbalosti tím, že dne 13. 3. 2020 v 11:03

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

hodin v obci J. (okres R.), na silnici č. X, v ulici Ž. u domu č. p. Xa, směrem na P., když řídil silniční motorové vozidlo X, v místě, kde je nejvyšší povolení rychlost 50 km/h, rychlostí 76 km/h (po odečtu odchylky měření 3 km/h), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 26 km/h a porušil tak ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 3 000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek, ke kterému došlo jeden rok ode dne zahájení řízení. Správní orgán I. stupně zahájil přestupkové řízení doručením příkazu dne 16. 4. 2020, tím došlo k přerušení promlčecí doby a odpovědnost za přestupek tak zanikla dne 16. 4. 2021. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 6. 5. 2021, tedy po zániku odpovědnosti za přestupek. V průběhu přestupkového řízení byl vydán příkaz ještě i dne 8. 6. 2020, který ale podle žalobce nemá ve vztahu k běhu promlčecí doby žádnou relevanci. Právní předpis totiž nespojuje právní následek přerušení promlčecí doby s vydáním příkazu v průběhu řízení. Příkaz není podle žalobce rozhodnutím ve smyslu správního řádu a nemůže tak vyvolat účinky uvedené v § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle žalobce je takový výklad v logice úpravy promlčecích dob. Pokud by totiž měl i příkaz vydávaný v průběhu přestupkového řízení, který nemusí obsahovat odůvodnění a může být vydán opakovaně bez jakýchkoli omezení, za následek přerušení promlčecí doby, pak by nic nebránilo správnímu orgánu v tom, aby si opakovaným vydáváním příkazů prodlužoval lhůtu, ve které musí vydat rozhodnutí, aniž by zanikla odpovědnost za spáchaný přestupek, což by se zcela míjelo s účelem správního řízení, jakož i se smyslem existence prekluzivních lhůt. Pokud si může správní orgán prekluzivní dobu kdykoli prodloužit, aniž by se dobral finálního rozhodnutí ve věci, a to prostým úkonem – vydáním neodůvodněného příkazu, pak jakákoli úprava prekluze postrádá svého významu. Žalobce má navíc za to, že správní orgán I. stupně ani nebyl vůbec oprávněn příkaz ze dne 8. 6. 2020 vydat. Správní orgán I. stupně příkazem ze dne 8. 4. 2020 již zahájil řízení o přestupku a podle žalobce lze vydat jen jeden příkaz. Příkazy nelze vydávat opakovaně. Správní orgán I. stupně smí vydat příkaz tehdy, považuje-li skutková zjištění za dostatečná. Proti příkazu pak smí účastník řízení podat odpor, ten nemusí obsahovat odůvodnění. Nelze pak akceptovat, aby správní orgán následně reagoval opětovným vydáním příkazu, nedošlo-li navíc k doplnění dokazování. Podle žalobce jedná správní orgán I. stupně protiprávně, pokud vydá nový příkaz, aniž by svá skutková zjištění v mezidobí podpořil novými důkazy. Podle žalobce pak takový příkaz nemůže vůbec vyvolávat právní následky spočívající v přerušení promlčecí doby. Podle žalobce tak odpovědnost za přestupek zanikla, neboť uplynula promlčecí doba.
3. Dále žalobce namítal, že přetrvává důvodná pochybnost o tom, kde došlo k měření rychlosti. Žalobce již v průběhu správního řízení namítal, že ke změření rychlosti nedošlo v místě uvedeném ve výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť fotografie takovému místu neodpovídají. Žalobce poukazoval na to, že jsou fotografie z rychloměru nekvalitní, avšak za vozidlem je vidět žlutá plocha, která může představovat dům, billboard nebo jiný objekt. Správní orgán I. stupně identifikoval v dané žluté ploše dům nacházející se v deklarovaném místě měření. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasí, přičemž vycházel z porovnání fotografií z rychloměru a z aplikace Google Street View. Žalobce má také za to, že se na daném místě, kde bylo zachyceno vozidlo, nacházela příčná čára, dopravní značka

V 18 „Optická psychologická brzda“, avšak tato dopravní značka ani jiná příčná čára v jízdním pruhu, v místě, kde bylo dle správního orgánu I. stupně měřeno, umístěna není. Podle žalovaného se jedná o dopravní značku V 1a rozdělující dva protisměrné jízdní pruhy, která se ale podle žalobce na daném snímku nachází v jiné části. V místě měření deklarovaném správními orgány se přitom žádná další čára, kromě podélné čáry souvislé, nenachází, proto nemohlo být podle žalobce provedeno měření v místě, které ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvádí správní orgán I. stupně.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že bylo řízení o přestupku, který se stal dne 13. 3. 2020, zahájeno dne 16. 4. 202, následně byl dne 8. 6. 2020 vydán příkaz, proti kterému byl podán včasný odpor, a dne 6. 5. 2021 bylo ve věci vydáno prvostupňové rozhodnutí. Podle žalovaného tak byla zachována jednoroční promlčecí doba. Žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 12. 2020, č. j. 61 A 9/2020-43, s tím, že nesouhlasí s názorem žalobce, podle kterého nemůže být příkaz sám o sobě uznán jako rozhodnutí o vině. Žalovaný je toho názoru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem. K námitce zpochybňující místo měření pak žalovaný odkázal na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí a na str. 6 až 9 prvostupňového rozhodnutí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel dne 25. 3. 2020 od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Rakovník oznámení přestupku, ze dne 19. 3. 2020, z něhož se podává, že je žalobce podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, když dne 13. 3. 2020 v 11:03 hodin jel žalobce vozidlem značky X v úseku, kde je povolena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod na silnici č. X, v obci J., vjezdem od M. před domem č. p. Xa rychlostí 76 km/hod (po odečtení odchylyky měření). Součástí oznámení je ověřovací list rychloměru č. 8012-OL/70058-20, formulář oznámení přestupku, který žalobce odmítl na místě podepsat a vyjádřil v něm nesouhlas s přestupkem, záznam o přestupku - výstup z rychloměru, jehož součástí jsou tři fotografie. Jedna hlavní fotografie, na které je zaznamenáno vozidlo RZ X, za kterým je vidět velká žlutá plocha a větve stromu, dále je zde detailní fotografie registrační značky vozidla X. V informacích o měření je specifikováno místo měření, jako J., Ž. Xa od M. Součástí oznámení je dále výpis z centrálního registru vozidel.
6. Příkazem ze dne 8. 4. 2020, č. j. MURA/15369/2020, byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, jehož se dopustil shora popsáním jednáním. Za uvedený přestupek byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 3 000 Kč. Příkaz byl žalobci doručen dne 16. 4. 2020. Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce nepodepsaný odpor a zároveň ani nepřiložil plnou moc, tyto náležitosti doplnil až po výzvě správního orgánu I. stupně. Z protokolu o ústním jednání ze dne 20. 5. 2020 plyne, že se ho účastnil zmocněnec žalobce, který požádal správní orgán I. stupně o pořízení kopií vybraných listin a o stanovení lhůty, ve které se písemně vyjádří k věci. Správní orgán I. stupně stanovil lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí do 1. 6. 2020. Z úředního záznamu ze dne 8. 6. 2020 vyplývá, že do tohoto data nebylo správnímu orgánu I. stupně doručeno žádné vyjádření k podkladům rozhodnutí.
7. Příkazem ze dne 8. 6. 2020, č. j. MURA/24701/2020, byl žalobce uznán vinným

z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, jehož se dopustil shora popsáním jednáním. Za uvedený přestupek byl žalobci uložen trest pokuty ve výši 3 000 Kč a podle § 94 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Příkaz byl vypraven dne 8. 6. 2020 a zmocněnci žalobce byl doručen dne 11. 6. 2020. Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce neodůvodněný odpor. Z protokolu o ústním jednání ze dne 14. 7. 2020 plyne, že se ho účastnil pouze zmocněnec žalobce, který požádal o stanovení lhůty pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Správní orgán I. stupně stanovil tuto lhůtu do 21. 7. 2020.

8. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí uvedl, že provedené důkazy neprokazují jednání obviněného. Podle žalobce bylo jeho vozidlo změřeno ještě před vjezdem do obce. Poukazoval přitom na bílou čáru viditelnou u vozidla, která se ale nachází před vjezdem do obce.
9. Z odpovědi Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Rakovník, obvodního oddělení J. ze dne 21. 9. 2020 se podává, že v obci J. se nenachází žádné úseky, kde je dovoleno jet rychlostí 70 km/h.
10. Z protokolu o ústním jednání ze dne 5. 1. 2021 plyne, že se ho neúčastnil ani žalobce ani jeho zmocněnec. Správní orgán I. stupně prováděl dokazování printscreeny obrazovky z aplikace Google Street View z místa spáchání přestupku, ve kterých byly doplněny informace o směru jízdy, o číslech popisných označených domů a viditelných dopravních značkách.
11. Dne 6. 5. 2021 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku. V odůvodnění správní orgán I. stupně z hlediska okolností podstatných pro posouzení žaloby uvedl, že místo měření proběhlo u domu č. p. Xa v ulici Ž. v obci J. a ze snímku je patrné, že je za vozidlem dům žluté barvy, přičemž se jedná o dům č. p. Xb, který se nachází po levé straně ve směru jízdy obviněného. Ze snímku č. 1109, který byl pořízen silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI výrobního čísla UX018278 dne 13. 3. 2020 v 11:03 je tento dům č. p. Xb jednoznačně patrný, a to pro svou žlutou fasádu a hnědý okap, zároveň u něho stojí strom se zvláštní siluetou. Správní orgán I. stupně se dále vypořádával s námitkami zmocněnce žalobce tak, že je okraj pozemní komunikace č. X ve směru na P. osazen svislou dopravní značkou č. IZ 4a s názvem obce J., která tak označuje začátek území, kde platí povinnost dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h. Za touto dopravní značkou je již přibližně 61 m po levé straně ve směru jízdy obviněného viditelná zástavba domů, která hraničí s pozemní komunikací, po které žalobce jel a která je rozdělena vodorovnou dopravní značkou č. V 1a „podélná čára souvislá“, na dva jízdní pruhy, které se táhnou od dopravní značky IZ 4a až za dům č. p. Xa ke křižovatce ulic Ž. a R., což je viditelné i na fotografii dodané žalobcem (č. l. 41 správního spisu). Správní orgán I. stupně považoval za nadbytečné provádět ohledání místa spáchání přestupku, neboť má místo spáchání přestupku za dostatečně identifikované a nerozporné s tím, co namítal žalobce (žalobcem identifikovaná žlutá plocha není reklamním poutačem, ale právě domem č. p. Xb s výraznou žlutou fasádou). Správní orgán I. stupně také vyvrátil tvrzení žalobce, že by se v místě spáchání přestupku nacházela levotočivá zatáčka, ale jak je patrné z fotografií, nachází se tam právě zatáčka pravotočivá, což uváděl i sám žalobce. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že se před značkou IZ 4a nenachází žádné domy, proto nemůže být pravdivé tvrzení žalobce, že byla rychlost jeho vozidla měřena ještě před začátkem obce. Správní orgán I. stupně nesouhlasil s tvrzením žalobce, že by se na fotografii zachycující vozidlo, které žalobce

řídil, nacházela jakékoli příčná čára, na snímku je toliko podélná čára souvislá.

12. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odvolání, ve kterém namítal nezákonnost prvostupňového rozhodnutí z důvodu, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Zmocněnec žalobce poukázal na to, že vydání příkazu v průběhu řízení nepřerušuje běh promlčecí doby. K přerušení promlčecí doby došlo naposledy zahájením řízení v dubnu 2020. Ohledně místa spáchání přestupku žalobce nic neuváděl. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedl, že se přestupek stal 13. 3. 2020, řízení o přestupku bylo zahájeno dne 16. 4. 2020, dne 8. 6. 2020 byl vydán příkaz, proti kterému podal žalobce odpor, a dne 6. 5. 2021 bylo ve věci vydáno prvostupňové rozhodnutí. Podle žalovaného tak byla dodržena promlčecí lhůta v délce 1 roku. Promlčecí doba byla podle žalovaného přerušena dvakrát, a to zahájením řízení o přestupku dne 16. 4. 2020 a dále i vydáním příkazu dne 8. 6. 2020.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž shledal, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl soud bez jednání podle § 51 s. ř. s. Žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se k výzvě soudu, zda souhlasí s projednáním žaloby bez nařízení jednání, nevyjádřil, a proto se má za to, že i on souhlasil.
14. Soud nenařizoval jednání ani za účelem provedení dokazování. Účastníci odkazovali toliko na správní spis, kterým se ale dokazování neprovádí, ze správního spisu soud bez dalšího vychází.

Posouzení žalobních bodů

15. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, ve které žalobce namítal, že odpovědnost za spáchaný přestupek již zanikla, protože opakovaně vydaný příkaz v průběhu správního řízení nepřerušuje běh promlčecí doby.
16. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky se promlčecí doba přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
17. Podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.
18. Podle § 150 správního řádu, povinnost v řízení z moci úřední a ve sporném řízení lze uložit formou písemného příkazu. Příkaz může správní orgán vydat, považuje-li skutkové zjištění za dostatečné; vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení. Není-li vydání příkazu prvním úkonem v řízení, nemusí příkaz obsahovat odůvodnění (odst. 1). Proti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřípustný nebo opožděný odpor. Správní orgán vyrozumí podatele o podání

nepřípustného nebo opožděného odporu. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím (odst. 3).

19. Podle § 90 zákona o odpovědnosti za přestupky může správní orgán o přestupku rozhodnout příkazem. Příkazem lze uložit správní trest napomenutí, pokuty, zákazu činnosti, nebo propadnutí věci (odst. 1). Pokud byl proti příkazu podán odpor, nelze obviněnému v řízení uložit jiný druh správního trestu s výjimkou napomenutí nebo vyšší výměru správního trestu, než mu byly uloženy příkazem; to neplatí, pokud správní orgán v řízení změnil právní kvalifikaci skutku (odst. 3).
20. Než bude moci soud vyslovit závěr, zda v projednávaném případě došlo k přerušení promlčecí doby vydáním (opakovaného) příkazu ze dne 8. 6. 2020, musí soud nejprve zodpovědět otázku, zda vydáním příkazu, který není prvním úkonem v řízení, dochází k přerušení promlčecí doby a zda vůbec mohl správní orgán I. stupně vydat příkaz opakovaně. A nakonec, bude-li zjištěno, že byl příkaz vydán v rozporu se zákonem, musí soud odpovědět na otázku, jestli může i takový příkaz přerušit běh promlčecí doby.
21. Zákon o odpovědnosti za přestupky stanovuje v § 29 důvody, na jejichž základě dochází k zániku odpovědnosti za přestupek, přičemž jedním je uplynutí promlčecí doby. Zákonodárce tak implicitně říká, že se plynutím doby od spáchání přestupku snižuje význam jeho stíhání a uložený trest přestává plnit svou společenskou funkci. Uplynutím stanovené doby nakonec ztrácí stát nárok na potrestání pachatele přestupku, a to i kdyby bylo nade vši pochybnost prokázáno, že se pachatel přestupku dopustil. Účelem vymezení doby, po kterou lze pachatele za spáchání přestupku potrestat, je docílit toho, aby byl případný trest uložen v době, kdy má jeho uložení ve vztahu ke spáchanému přestupku ještě význam, tj. v přiměřené době od jeho spáchání, a dále je účelem urychlit proces rozhodování. Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, ke smyslu a účelu stanovení prekluzivní lhůty uvedl, že „[s]myslem uvedené jednorocní prekluzivní subjektivní lhůty je přimět správní orgán k aktivní činnosti – včetně zjišťování a prokazování, kdo je za porušení zákona odpovědný – bezprostředně od okamžiku, kdy se dozví o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona jako takového; to platí s ohledem na ústavní princip právní jistoty a na povinnost správního orgánu rozhodnout bez zbytečných průtahů.“ Stanovení promlčecí doby tedy vymezuje dobu, po kterou je správní orgán oprávněn jednat tak, aby prošetřil okolnosti spáchání přestupku, a v případě, že bude mít vinu za prokázanou, usvědčeného pachatele přestupku zákonem stanoveným způsobem potrestal.
22. Pokud jsou tedy správní orgány v průběhu běhu promlčecí doby aktivní, může jejich včasnou aktivitou dojít k přerušení promlčecí doby, a to typicky v okamžiku, kdy správní orgán zahájí řízení o přestupku nebo když rozhodne o vině a trestu. Zároveň není možné, a to ani v případě, jsou-li správní orgány činné, prodlužovat promlčecí dobu *donekonečna*. Zákonodárce vymezil maximální dobu od spáchání přestupku, ve které lze pachatele přestupku potrestat. Implicitně tím vyjadřuje, po jakou dobu považuje určité jednání ještě za společensky škodlivé anebo jakou dobu od spáchání přestupku považuje za přiměřenou a účelnou pro uložení trestu tak, aby plnila svou (výchovnou) funkci. Účelem vymezení promlčecí doby tak je zajistit, aby ke stíhání přestupků docházelo v době, kdy je případné uložení trestu ještě účelné a přimět tak správní orgány k tomu, aby při vyšetřování spáchaných přestupků jednaly rychle a efektivně. S včasným uložení trestu se pojí vyšší

pravděpodobnost, že si uložený trest zachová svou výchovnou funkci a povede pachatele přestupku k nápravě.

23. Mezi účastníky není sporné, že k jednání, ve kterém je spatřován přestupek, došlo dne 13. 3. 2020. Dále není mezi účastníky sporné ani to, že k zahájení řízení o přestupku došlo dne 16. 4. 2020 doručením příkazu ze dne 8. 4. 2020. A i soud považuje skutková zjištění (datum spáchání přestupku a den doručení příkazu) a právní důsledky doručení příkazu (okamžik zahájení řízení) za správné. V důsledku zahájení řízení o přestupku dne 16. 4. 2020 tak došlo (poprvé) k přerušení promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky.
24. Zdejší soud se ovšem neztotožňuje s názorem žalobce, že příkaz vydaný dne 8. 6. 2020 nikoli jako první úkon v řízení nepřerušuje běh promlčecí doby. Žalobce má za to, že jsou pojmy „rozhodnutí“ a „příkaz“ odlišnými legislativními pojmy, přičemž ustanovení § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky počítá výslovně s pojmem *rozhodnutím*, tj. rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu a nikoli s *příkazem* ve smyslu § 150 správního řádu. Žalobce poukázal na to, že příkaz vydaný v průběhu správního řízení nemusí obsahovat odůvodnění, proto nemůže takový příkaz, který by mohl správní orgán opakovaně vydávat, mít za důsledek přerušení promlčecí doby, neboť by správní orgány mohly opakovaně vydávat příkazy a prodlužovat tak dobu, ve které musí o přestupku rozhodnout. Pokud by si správní orgány mohly kdykoli prodloužit promlčecí dobu, aniž by se dobraly finálního rozhodnutí, pak by podle žalobce jakákoli úprava promlčecí doby postrádala podle žalobce svého významu.
25. Soud předně poukazuje na to, že pojem *rozhodnutí*, který je uveden v § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky neznamená pouze rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu. Správní řád obsahuje více forem rozhodnutí (srov. usnesení podle § 76 správního řádu a dále mezitímní a částečné rozhodnutí podle § 148 správního řádu či příkaz podle § 150 správního řádu). Zároveň není rozhodné, že je příkaz systematicky řazen v části třetí správního řádu. Komentářová literatura (Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 72-75) uvádí k systematické správního řádu a definovaným institutům správního řízení, že „[ú]prava správního řízení počíná tímto ustanovením (§ 9 správního řádu – pozn. soudu) a končí § 153. Systematicky je sice rozdělena do části druhé a třetí, a to podle obvyklosti používaných institutů, avšak v rozsahu obou dvou částí tvoří tato právní úprava *lex generalis správního řízení*. Část druhá SpŘ upravuje průběh správního řízení chronologicky (...). Oproti tomu část třetí SpŘ v mnohém navazuje na část druhou, přičemž neobsahuje instituty až tak časté, aby byly v části druhé, ale zase ne tak výjimečné, aby byly ponechány ve zvláštním zákoně. Proto je třeba řadu institutů z části třetí SpŘ „doplňovat“ k úpravě obsažené v části druhé. Některé z institutů v části třetí jsou aplikovatelné přímo, jiné je možné použít jen na základě zvláštního zákona. Každopádně obě předmětné části SpŘ tvoří *obecnou právní úpravu správního řízení*.“ Podle § 9 správního řádu je pak správní řízení postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby. Příkaz je tedy sice zařazen v části třetí, nepochybně se ovšem jedná o akt, kterým se zejména ukládá povinnost, a splňuje tak znaky individuálního správního aktu ve smyslu § 9 správního řádu. Navíc je příkaz zařazen v části třetí hlavě VI, která je i výslovně nazvána zvláštní ustanovení o některých *rozhodnutích*, z čehož lze dovodit, že správní řád nedefinuje pouze jedno rozhodnutí (to ve smyslu § 67 správního řádu), ale existují i jiné formy rozhodnutí. Nelze přehlédnout ani to, že správní řád v § 150

odst. 3 poslední věta, výslovně stanovuje, že příkaz, proti kterému není podán odpor, se pak stává pravomocným a vykonatelným *rozhodnutím*, přičemž podání odporu (nebo obecně jakéhokoli opravného prostředku) má vliv toliko na právní moc a vykonatelnost rozhodnutí, nikoli na povahu odporovaného aktu (rozhodnutí).

26. Konkretizace rozhodnutí v § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, že se musí jednat o *rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným*, pak omezuje rozsah možných (forem) rozhodnutí, která mohou přerušit běh promlčecí doby. Určité formy rozhodnutí totiž již ze své podstaty vylučují, aby jimi bylo vůbec rozhodnuto o vině. Například usnesením ve smyslu § 76 správního řádu nelze pachatele přestupku uznat vinným. Naopak příkazem bude pachatel přestupku uznán vinným vždy, neboť příkazem nelze rozhodnout jinak. Příkazem nelze řízení o přestupku například zastavit. Soud tak uzavírá, že příkaz podle § 150 správního řádu, resp. § 90 zákona o odpovědnosti za přestupky je vždy rozhodnutím, kterým *může* dojít k přerušení promlčecí doby, avšak zda se tak stane, závisí na dalších podmínkách.
27. Pro určení, zda došlo k přerušení běhu promlčecí doby a v jakém okamžiku, je totiž třeba zohlednit, zda se jedná o příkaz, který je prvním úkonem v řízení, anebo zda se jedná o příkaz, který nebyl vydán jako první úkon v řízení.
28. Vydáním příkazu, který je prvním úkonem v řízení o přestupku tak může dojít k zahájení a současně skončení (příkazního, tj. zkráceného) řízení. Takový příkaz pak není pouze rozhodnutím o vině a trestu, ale současně plní funkci oznámení o zahájení řízení. Proto je nezbytné k této skutečnosti přihlížet při stanovení okamžiku, ke kterému může takový příkaz běh promlčecí doby přerušit, neboť pachatel přestupku se až prostřednictvím tohoto příkazu dozvídá o tom, jaké jednání mu je kladeno za vinu [srov. § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, které také podmiňuje přerušení promlčecí doby *oznámením*, tj. doručením oznámení o zahájení řízení, nikoli již jeho vydáním]. Zákonodárce pak novelou zákona o odpovědnosti za přestupky č. 417/2021 Sb., jednoznačně určil, že k přerušení promlčecí doby dochází nikoli vydáním příkazu, který je prvním úkonem v řízení, ale až jeho doručením. Příkaz, který je prvním úkonem v řízení tak přeruší běh promlčecí doby až v okamžiku, kdy je doručen, nikoli už když je vydán. Nepodaří-li se takový příkaz doručit, nedojde k přerušení promlčecí doby. Tato zvláštní úprava ovšem není stanovena proto, že je o přestupku rozhodováno příkazem (tj. zvláštní formou rozhodnutí), ale proto, že je o přestupku rozhodnuto prvním úkonem v řízení a k přerušení promlčecí doby nemůže dojít dříve, než se může pachatel přestupku dozvědět o tom, jaké jednání mu je dáváno za vinu.
29. Tato zvláštní úprava pro příkazy, které jsou prvními úkony v řízení, a která byla do zákona o odpovědnosti za přestupky výslovně zakotvena zákonem č. 417/2021 Sb., ovšem neznamená, že by příkazy, které nejsou prvním úkonem v řízení, neměly vliv na běh promlčecí doby. Tyto účinky rozhodnutí jim jsou zachovány, neboť platí, jak soud konstatoval již výše, že příkaz je rozhodnutím, a to rozhodnutím o vině, a jedná se tak o akt způsobilý přerušit běh promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Ustanovení § 32 odst. 2 písm. b) ve znění novely č. 417/2021 Sb. pouze rozlišuje okamžik, ke kterému dochází k přerušení promlčecí doby, je-li rozhodnuto o vině příkazem, jakožto prvním úkonem v řízení, nedochází k rozšíření důvodů, za nichž se běh promlčecí doby přerušuje. Již podle zákona o odpovědnosti za přestupky před novelou č. 417/2021 Sb. platilo, že příkaz, jakožto rozhodnutí, přerušuje běh promlčecí doby.

30. Žalobce se proto mylí, pokud má za to, že by příkaz, který není prvním úkonem v řízení, nemohl běh promlčecí doby přerušit. I příkaz, který není prvním úkonem v řízení, je rozhodnutím, jímž je obviněný uznán vinným, a vyvolává tak účinky předpokládané § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Není důvod, aby takový příkaz nepřerušil běh promlčecí doby pouze proto, že je vina konstatována rozhodnutím ve formě příkazu.
31. Ačkoli soud výše konstatoval, že příkaz, který není prvním úkonem v řízení, přerušuje ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky běh promlčecí doby, tak v projednávaném případě je skutková situace zvláštní v tom, že správní orgán I. stupně sice vydal příkaz, který nebyl prvním úkonem v řízení o přestupku, zároveň se ale jednalo již o opakované vydání příkazu, neboť správní orgán I. stupně o tomtéž skutku rozhodl i příkazem, který byl současně prvním úkonem v řízení, a proti kterému podal žalobce včasný odpor. Žalobce má přitom za to, že správní orgán I. stupně nebyl oprávněn opakovaně rozhodnout o tomtéž skutku příkazem a že příkaz vydaný jako druhý v pořadí nemůže mít vliv na běh promlčecí doby.
32. V první řadě soud upozorňuje na to, že předmětem tohoto řízení není přezkum příkazu, neboť proti příkazu ze dne 8. 6. 2020 byl podán včasný odpor. Tento příkaz byl tedy automaticky zrušen. Pokud by proti příkazu nebyl podán odpor, stal by se příkaz pravomocným a vykonatelným rozhodnutím. Podle názoru soudu *pouhá* případná nezákonnost vydaného příkazu nemůže mít za následek nepřerušování běhu promlčecí doby. Tento vliv by mohlo mít až konstatování, že se jedná o příkaz nicotný; pouze nicotné rozhodnutí nemůže vyvolat žádné právní následky.
33. V souvislosti s vydáním nezákonného příkazu si lze představit situaci, že by správní orgán pochybil při vydávání příkazu tak, že by například nedostatečně popsal skutek; pouze by obecně charakterizoval místo spáchání přestupku uvedením obce, aniž by doplnil další nezbytné údaje. Jistě by šlo o příkaz, který by nebyl v souladu se zákonem. Pokud by ovšem proti takovému příkazu nebyl podán odpor, stal by se pravomocným a vykonatelným rozhodnutím a později (při výkonu rozhodnutí) by se pachatel přestupku nemohl dovolávat toho, že správní orgán ve výrokové části příkazu pochybil, když nedostatečně popsal místo spáchání přestupku. Pachatel přestupku by byl povinen podrobit se uloženému správnímu trestu i tehdy, byl-li by mu uložen příkazem, který nebyl vydán v souladu se zákonem. Pokud by však proti takovému příkazu podal odpor, který nemusí být jakkoli odůvodněn, příkaz by se zrušil, ovšem v navazujících řízeních (správním i soudním) by již nehrálo roli, jestli byl dříve vydaný příkaz nezákonný. Odpor je možné podat i proti zcela bezvadnému příkazu a vyvolá tytéž následky, tj. že napadený příkaz zruší.
34. Jiná by ovšem byla situace, pokud by byl vydán příkaz, který by byl pro své vady nicotným rozhodnutím. Nicotné rozhodnutí je takové, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný, anebo takové rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu (srov. § 77 správního řádu). Takový nicotný příkaz by nemohl vyvolat vůbec žádné účinky a to ani tehdy, pokud by proti němu nebyl podán odpor. Nicotný příkaz by se nestal pravomocným a vykonatelným správním aktem. V takovém případě lze mít za to, že příkaz, který by byl nicotným aktem, by nemohl ani přerušit běh promlčecí doby.

35. Naopak, jak soud nastínil výše, *pouze* nezákonný příkaz běh promlčecí doby přerušuje. Pokud by tento závěr neplatil, musel by soud z moci úřední přezkoumávat zákonnost *všech příkazů*, které jsou součástí správních řízení, v nichž bylo vydáno rozhodnutí napadené u soudu žalobou. Soud se totiž musí z moci úřední zabývat tím, zda nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby. Pokud by byl vysloven závěr, že nezákonný příkaz nemůže přerušit běh promlčecí doby, pak by ve všech případech, ve kterých byl vydán nezákonný příkaz, došlo k revizi běhu promlčecí doby, resp. určení nového okamžiku jejího přerušování. Ovšem zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby je stanoven nikoli proto, aby v důsledku pochybení správních orgánů nebylo možné pachatele již potrestat, ale proto, aby k případnému potrestání pachatele přestupku došlo v přiměřené době od spáchání přestupku (podrobněji srov. výše). Proto není odůvodněn závěr, že by měl soud z moci úřední zjišťovat případná pochybení při vydávání příkazu, neboť ani případné konstatování nezákonnosti příkazu nemá vliv na účel (důvody), pro které dochází k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby.
36. Soud tak s ohledem na výše uvedené konstatuje, že v projednávaném případě nejde o nicotný příkaz. Žalobce ostatně ani netvrdí žádné důvody, pro které by měl za to, že byl příkaz nicotným aktem a soud též neshledává důvody, které by svědčily o tom, že byl vydaný příkaz nicotným aktem (příkaz vydal věcně příslušný správní orgán, příkaz není vnitřně rozporným a nebyl právně ani fakticky neuskutečnitelným, nelze ani konstatovat vady, pro něž by ho vůbec nebylo možno považovat za rozhodnutí správního orgánu).
37. Přestože se nejedná o nicotný akt a přestože již výše soud konstatoval, že případná nezákonnost příkazu nemá vliv na přerušování běhu promlčecí doby, považuje soud za účelné vyjádřit se obecně k oprávněnosti správních orgánů rozhodnout o tomtéž skutku příkazem opakovaně.
38. Byť správní řád ani zákon o odpovědnosti za přestupky výslovně nezakazují, aby správní orgán opakovaně rozhodl o přestupku příkazem, tak je zdejší soud toho názoru, že takový postup není možný a není v souladu se zákonem.
39. Příkaz může být vydán ve dvou případech; a to jako první úkon v řízení, přičemž by se pak jednalo o jakousi zkrácenou formu řízení, kdy je řízení současně zahájeno a skončeno vydáním příkazu (za předpokladu, že proti němu není podán odpor). Anebo je možné rozhodnout příkazem i tehdy (v nezkráceném správním řízení zahájeném doručením oznámení o zahájení řízení), pokud má správní orgán za to, že jsou skutková zjištění dostatečná. V tomto druhém případě by byl obviněný z přestupku nejprve prostřednictvím oznámení o zahájení řízení seznámen s popisem skutku a jeho předběžnou právní kvalifikací, na což by mohl adekvátně reagovat například návrhem důkazů, kterými by se snažil vyvrátit dosavadní skutková zjištění. Neučinil-li by tak, anebo dospěl-li by správní orgán k závěru, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, mohl by o skutku rozhodnout příkazem, přičemž by šlo o příkaz, který by nebyl prvním úkonem v řízení (prvním úkonem by bylo oznámení o zahájení řízení).
40. Ať už jde o příkaz vydaný jako první úkon v řízení, nebo o příkaz vydaný v průběhu řízení (vždy však za podmínky dostatečně zjištěného skutkového stavu), jde o institut, jehož účelem je zjednodušit a případně zkrátit řízení, pokud není skutková stránka věci složitá a rozporná. Příkazem tedy může správní orgán rozhodnout tehdy, lze-li mít skutkový stav za dostatečně zjištěný, nikoli tehdy, je-li pouze třeba *kvůli běhu promlčecí*

doby rozhodnout rychle. Zjednodušení procesu na straně správních orgánů má přitom dopad i do zjednodušení procesu obrany na straně obviněného. Ten totiž může proti příkazu podat i neodůvodněný odpor, kterým se příkaz automaticky zruší (je-li přípustný a podaný včas). Důvody pro podání odporu nejsou rozhodné (není třeba vyzývat obviněného z přestupku, aby sděloval jakékoli své důvody pro podání odporu, ani se případně sdělené důvody nevypořádávají, příkaz se zruší automaticky), rozhodné je toliko to, že podáním odporu vyjádřil nesouhlas s vydaným příkazem (resp. i se zkrácenou formou vyřízení věci), a není rozhodné, zda ze skutkových, nebo právních důvodů. Podáním odporu fakticky končí zjednodušený proces řízení o přestupku a pokračuje se v *klasickém* řízení, které je ukončeno vydáním rozhodnutí, a to již nikoli ve formě příkazu, ale ve formě prvostupňového rozhodnutí, proti kterému je přípustný řádný opravný prostředek ve formě odvolání. To, že zákon v § 150 věta poslední správního řádu umožňuje, aby příkaz, který není prvním úkonem v řízení, nebyl odůvodněn, neznamená implicitní možnost rozhodnout o dané věci opakovaně příkazem, ale presumuje možnou situaci, kterou soud nastínil výše, tedy že sice mohlo být řízení o přestupku zahájeno oznámením o zahájení řízení, ovšem následně by mohl nabýt správní orgán přesvědčení, že jsou splněny podmínky pro zkrácené vyřízení věci, protože je skutkový stav dostatečně zjištěný (například i proto, že obviněný z přestupku nepředložil nic, co by dosavadní skutková zjištění zpochybnilo, anebo dokonce obviněný vyslovil souhlas se zjištěným skutkovým stavem), pak by nic nebránilo tomu, aby správní orgán o přestupku rozhodl příkazem, který by zároveň nebyl prvním úkonem v řízení, byť by byl prvním vydaným příkazem v daném řízení, a nemusel by proto obsahovat ani odůvodnění.

41. Je třeba poukázat na to, že vydání příkazu je způsob, jak zkráceným způsobem rozhodnout ve věci, která se jeví skutkově (a právně) přehledná. Není to nástroj na *udolání* pachatele přestupku, tj. není přípustné, aby mezi správními orgány a pachateli přestupků nastal jakýsi *procesní ping pong*, ve kterém by se čekalo na to, až přestupce *zaváhá* s podáním odporu. Není tak možné, aby poté, co účastník řízení podal včasné a přípustné odpor proti příkazu, znovu správní orgán rozhodl příkazem (dokonce neodůvodněným), a pak případně znovu, dokud by obviněný z přestupku podával včasné odpory, anebo dokud by nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby. Opakovaným vydáváním příkazu v rámci řízení před správním orgánem I. stupně by došlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení o přestupku. Zásada dvojinstančnosti spočívá v pravidle, že proti každému rozhodnutí vydanému správním orgánem v prvním stupni se lze odvolat (podat řádný opravný prostředek) a odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu (srov. § 98 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). Rozhodnutí formou příkazu, proti kterému může být podán odpor, je výjimkou z uvedené zásady (správní orgán rozhoduje o přestupku znovu), a proto nelze mít za to, že by bylo možné o témže skutku opakovaně rozhodnout formou příkazu (soud se nyní nebude zabývat situací, kdy je příkaz znovu vydán z důvodu, že správní orgán zjistil, že se přestupce zdržuje na jiném místě). Tímto postupem by bylo obviněnému z přestupku fakticky odpíráno právo na to, aby proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal řádný opravný prostředek, na jehož základě by odvolací orgán přezkoumal postupy správního orgánu I. stupně.
42. Zdejší soud má za to, že výše uvedené závěry o nemožnosti rozhodovat o přestupku opakovaně příkazem vyplývají implicitně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 – 32, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „[v]časné podání odporu má ex lege (tj. *aniž by bylo potřeba dalšího úkonu*) za následek zrušení příkazu a

pokračování v „běžném“ správním řízení. Správní orgán vydá (po takovém zrušení příkazu) prvostupňové rozhodnutí, které má obviněný možnost napadnout odvoláním, a pokud nesouhlasí ani s tímto rozhodnutím, má možnost se proti němu bránit správní žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.“

43. Ačkoli soud konstatoval, že není možné opakovaně o tomtéž skutku rozhodnout příkazem, trvá na svém závěru, že i příkazem vydaným dne 8. 6. 2020 došlo k přerušení promlčecí doby, neboť jde toliko o nezákonný a nikoli o nicotný akt, a v jednání správního orgánu I. stupně neshledává ani nepoctivé jednání, ze kterého nemohou správní orgány těžit. Příkaz ze dne 8. 6. 2020 nebyl vydán bezprostředně před koncem promlčecí lhůty, a soud tak nemá za to, že by z vydání tohoto příkazu bylo možné dovozovat, že byl vydán toliko za účelem přerušení promlčecí doby. Navíc je příkaz ze dne 8. 6. 2020 i podrobně odůvodněn, nejeví tak znaky *samoučelného* rozhodnutí, vydaného toliko s cílem přerušit běh promlčecí doby.
44. V této části tak soud uzavírá, že v projednávaném případě došlo k přerušení promlčecí doby i dne 8. 6. 2020, kdy byl vydán (vypraven) příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a který nebyl prvním úkonem v řízení, a začala tak znovu plynout promlčecí doba. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 6. 5. 2021, tj. před uplynutím roční promlčecí doby od druhého přerušení promlčecí doby a před uplynutím 3 let od spáchání přestupku, a proto nedošlo před vydáním prvostupňového rozhodnutí k zániku odpovědnosti za přestupek. V této části není žaloba důvodná.
45. V další části žaloby brojil žalobce proti napadenému rozhodnutí z důvodu, že měl za to, že přetrvávají důvodné pochybnosti o tom, kde skutečně došlo k měření rychlosti.
46. Soud po podrobném prostudování fotografií, které jsou součástí záznamu o přestupku (výstupu z rychloměru) poukazuje předně na to, že skvrnu, která je zachycena u pravého předního kola vozidla, nepovažuje za zobrazení dopravní značky V 18 „Optická psychologická brzda“, a to z důvodu, že se uvedená skvrna nejeví jako vodorovná dopravní značka v podobě „čáry“, soudu se tato skvrna jeví, s ohledem na nepravidelný tvar a tmavší střed, spíše jako drobná nerovnost vozovky, případně drobná kaluž.
47. Zároveň soud považuje za podstatné, nikoli to, že nebylo s jistotou určeno, co je výše popsaná skvrna, ale to, jaké objekty byly nade vší pochybnost identifikovány. Na výstupech z rychloměru a následně i na fotografiích z aplikace Google Street View je zachycen objekt, který správní orgán I. stupně ztotožnil jako dům č. p. Xb v obci Jesenice, přičemž správní orgán I. stupně provedl při ústním jednání důkazy printscreeny obrazovky z aplikace Google Street View, na nichž je zachycen právě dům č. p. Xb, který má jasně žlutou fasádu, v jehož boční části je vpředu viditelný okap a v blízkosti kterého roste strom, který svou siluetou odpovídá stínu zachycenému na fotografii z rychloměru. V návaznosti na jasnou identifikaci tohoto domu označil správní orgán I. stupně dům č. p. Xa, před kterým bylo zaznamenáno vozidlo, které řídil žalobce. Místo spáchání přestupku tak bylo prokázáno nade vší pochybnost, přičemž skvrna vedle pravého předního kola vozidla žalobce nezpochybňuje identifikaci domu č. p. Xb, tj. určení části obce, kde platila nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Provedeným dokazováním (prostřednictvím printscreenů obrazovky z aplikace Google Street View) bylo naopak vyvráceno tvrzení žalobce, že by k měření rychlosti došlo ještě před hranicí obce. Správní orgán I. stupně prokázal, že se před hranicí obce nenachází žádná zástavba, natož pak dům, který by byl zaměnitelný s domem č. p. Xb, který byl zaznamenán na fotografii společně s vozidlem,

kteřé řídil žalobce. Nemůžte tak obstat tvřzení žalobce, že je vozidlo zachyceno v blízkosti dopravní značky V 18 „optická psychologická brzda“, která je dle žalobce před začátkem obce. Vozidlo bylo zachyceno v blízkosti konkrétního domu, u něhož bylo prokázáno, že se nachází v obci, tedy v úseku, kde platí rychlostní limit 50 km/h.

48. Zároveň soud uvádí, že identifikace domu č. p. Xb není zpochybněna ani fotografiemi (obsaženými ve správních spise), resp. jejich výřezy, jejichž prostřednictvím žalobce poukazuje na možné odlišné zobrazení vozidla, které řídil. Je třeba zohlednit, že fotografie nemusely být pořízeny ze zcela totožného místa, dále nebyly pořízeny totožným zařizením a tedy ani zařizením s totožnými vlastnostmi (výstup z radaru byl pořízen jiným zařizením, než záznam v aplikaci Google Street View), lze tak předpokládat, že každé zařizení má trochu odlišné vlastnosti (čočku s jinou ohniskovou vzdáleností), což se ve výsledném snímku projevuje odlišným způsobem zachycení dotčených objektů, ovšem tato odlišnost neznamená, že by mohly být zpochybněny charakteristické prvky zobrazovaných objektů (žlutá barva domu, tvar strom, vozidlo), tyto zůstávají stejné, pouze může dojít k tomu, že jsou uvedené objekty zobrazeny v jiné poměrné velikosti (např. je zachycena pouze část domu a vozidlo, oproti tomu na jiné fotografii může být zachycen celý dům, vozidlo i strom. To, že se uvedené fotografie vzájemně neprolínají, pokud se překryje část výřezu z jedné fotografie s druhou fotografií, ovšem neznamená, že nezobrazují tentýž úsek ulice/pozemní komunikace. Soud považuje za dostatečně prokázané, že je za vozidlem, které řídil žalobce jednoznačně identifikovatelným způsobem zobrazen dům č. p. Xb v obci J., a je tak nade vši pochybnost určeno, kde se vozidlo, které řídil žalobce, pohybovalo (u domu č. p. Xa). Ani tento žalobní bod soud nevyhodnotil jako důvodný.
49. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu, přičemž výslovně uvedl, že se nejedná o žalobní ani kasační námítku, ale o upozornění výlučně určené pro Nejvyšší správní soud, a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu, že není tato argumentace směřována zdejšímu soudu, soud se jí nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

50. Vzhledem k tomu, že uplatněné žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
51. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativu a ostatně ji ani nepožadoval.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2022

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
soudkyně